

Những Lời Khai Thị Trí Huệ Trong Kinh Kim Cang

Chủ Đề 612: Thế Tôn Thuở Xưa Khi Hành Bồ Tát Đạo, Bồ Thí Thân Mạng Nhiều Không Kể Xiết, Há Chỉ Có Năm Trăm Đời

Chủ giảng: Pháp sư Tịnh Không

Thời gian: Tháng 05 năm 1995

Địa điểm: Cư Sĩ Lâm Phật Giáo Singapore

Trích lục từ: Báo cáo nghiên cứu Kim Cang Bát Nhã (Tập 052)

Chuyển ngữ: Tịch Minh

【Thế Tôn thuở xưa khi hành Bồ Tát đạo, bồ thí thân mạng nhiều không kể xiết, há chỉ có năm trăm đời.】

Đây là điều chân thật, Bồ Tát tu hành trong vô lượng kiếp, không biết là bao nhiêu đời bao nhiêu kiếp, nói thật ra thì không có con số nào có thể diễn đạt ra được. Không chỉ chư Phật Như Lai, mà ngay cả phàm phu chúng ta, hôm nay ngồi tại nơi này, nghe một hội kinh này, thì thiện căn phước đức mà chúng ta đã tu hành trong đời quá khứ cũng không có cách nào tính đếm được, từ vô lượng kiếp đến nay. Quý vị xem trong “Kinh Vô Lượng Thọ” có nói đến nhóm năm trăm người của vương tử A Xà, nghe Phật thuyết “Kinh Vô Lượng Thọ” liền vô cùng hoan hỷ; Phật đã nói ra rồi, năm trăm người họ trong đời quá khứ đã từng cúng dường bốn trăm ức vị Phật. Quý vị thử nghĩ xem, bốn trăm ức vị Phật cũng không tính là nhiều, một vị Phật là ba a-tăng-kỳ kiếp, vậy bốn trăm ức là bao nhiêu a-tăng-kỳ kiếp? Không có cách nào tính đếm được. Họ nghe được pháp môn này, mới dấy khởi một niệm tâm: “Tương lai tôi thành Phật cũng sẽ giống như Phật A Di Đà vậy.” Niệm cầu vãng sanh vẫn chưa sinh khởi. Chúng ta ngày nay nghe được pháp môn này, thế mà lại có thể tin, lại có thể phát nguyện một lòng một dạ cầu sanh Tịnh Độ, thì thiện căn phước đức nhân duyên của chúng ta vượt xa vương tử A Xà, vượt xa nhóm người đó. Do đây có thể thấy, không chỉ là năm trăm đời. Ở chỗ này Phật đã chỉ rõ, trong đời quá khứ,

【Năm trăm đời làm Tiên nhân Nhẫn Nhục, ý muốn làm rõ trong nhiều đời nhiều kiếp bồ thí thân mạng, đều là làm mà như chẳng có việc gì (hành sở vô sự), tâm ấy an nhẫn mà chẳng động vậy. Cho nên nói ở trong những đời ấy, không có ngã tướng v.v...】

Đây là Bồ Tát, chẳng giống phàm phu chúng ta. Phàm phu chúng ta tu đã vô lượng kiếp rồi, nhưng cửa vẫn chưa bước vào, quả vị Tu Đà Hoàn của Tiểu thừa từ trước đến nay chưa từng chứng đắc, Sơ tín vị của Bồ Tát Đại thừa cũng chưa từng chứng qua. Nếu như chứng đắc được vị thứ này thì đã chẳng phải là phàm phu; chứng đắc được vị thứ này thì chính là Vị bất thoái, chẳng phải phàm phu. Sự tu hành từ vô lượng kiếp đến nay, từ trước đến giờ chưa từng chứng đắc. Vì sao chưa chứng đắc? Vì không chịu buông xả. Hiện tại có muốn chứng đắc hay không? Muốn, muốn thì quý vị phải làm thật. Vẫn là luyện tiếc, vẫn là buông không xuống, thì cái mong muốn đó chỉ là ý nghĩ viển vông, là vọng tưởng, chẳng có tác dụng gì! Vấn đề là phải thực sự buông xả. Hiện tại cầu vãng sanh, khi nào thì vãng sanh? Nói cho chư vị biết một lời thành thật, khi nào buông xả hết thân tâm thế giới này, thì khi đó vãng sanh. Hiện tại buông xả thì hiện tại vãng sanh, đây là sự thật, một chút cũng chẳng giả. Trên kinh Phật nói không sai, pháp môn Tịnh Tông nếu như một ngày, công phu một ngày buông xả được, thì một ngày bèn vãng sanh. Vãng sanh không khó, rất dễ dàng! Khó ở chỗ quý vị không chịu buông xả, vậy thì hết cách rồi.

Bồ Tát đã chứng đắc quả vị Bồ Tát rồi, trong lúc ở tại quả vị, vẫn còn phải dùng thời gian dài đến như vậy, thiên trọng ở Nhẫn nhục Ba-la-mật. Nhẫn nhục phải làm đến khi nào mới viên mãn? Phải làm đến mức hành vô sở sự (làm mà như không làm), thì sẽ viên mãn. Trong tâm đích thực không còn một mảy may phân biệt chấp trước nào nữa, cái nhẫn này mới được coi là viên mãn. Phía trước đã giảng, Ca Lợi vương cắt xẻo thân thể, đó là tướng của sự viên mãn, chịu sự nhục nhã lớn đến như vậy, đây là điều mà người bình thường tuyệt đối không thể nào nhẫn thọ được, Ngài cũng coi như không có chuyện gì. Tại sao có thể coi như không có chuyện gì? Bởi vì Bồ Tát đã không còn tứ tướng, tứ tướng đã buông xả rồi, vô ngã tướng, vô nhân tướng, vô chúng sanh tướng, vô thọ giả tướng. Những chuyện này xảy ra cùng với không xảy ra chẳng phải là như nhau hay sao? Người bình thường làm không được, họ cho rằng thân thể này là ta, bởi vì chấp trước vào ta, nên lúc bị cắt thịt sẽ rất đau; nếu không chấp trước thân này là ta, vậy thì tại sao khi cắt vào thân người khác ta lại không thấy đau? Cắt người khác thì quý vị không chấp trước đó là ta. Nếu không chấp trước thân này là ta, thì việc cắt vào thân mình so với việc cắt vào thân người khác chẳng phải là giống nhau sao? Hoàn toàn không dính líu gì đến bản thân. Đối với cái người đi cắt thịt đó, Ca Lợi vương đó, có hận hay không? Vô nhân tướng; vì vô nhân tướng nên niềm oán hận kia cũng không còn. Bản thân không

có đau đớn, cũng không nhìn thấy người đáng hận; vô chúng sanh tướng, tướng chúng sanh là chỉ cho những sự việc này, thực sự đúng như câu Tam luân thể không. Trong “Kinh Bát Nhã” thường nói: “Đương thể tức không, liễu bất khả đắc”. Cho nên hạnh Nhẫn nhục của Ngài, quả thực đã đạt đến chỗ viên mãn. Tại sao chúng ta lại không thể nhẫn thọ được? Bởi vì có ngã tướng, có nhân tướng, có chúng sanh tướng, có thọ giả tướng, tứ tướng hội đủ, quý vị làm sao có thể chịu đựng được! Nhưng chư vị phải biết rằng, tứ tướng đó là giả, không phải thật, chỉ là sự chấp trước kiên cố của quý vị mà thôi, chẳng phải thật sự có tứ tướng, là giả đấy! Chân tướng của sự thật là gì? Chẳng qua chỉ là sự tương tục của chín trăm nghiệp nhân quả báo trong một sát-na mà thôi, rành rành là “đương thể tức không, liễu bất khả đắc”. Phật đem cái đạo lý, cái chân tướng sự thật này nói ra cho chúng ta; sau khi nói ra rồi, hiện tại quan niệm sai lầm này của chúng ta quá sâu nặng, từ vô lượng kiếp đến nay đã tạo thành thói quen, đây gọi là tập khí quá sâu nặng, chấp trước cái kiến giải sai lầm này, tập khí quá sâu nặng. Phải thường xuyên nghĩ đến câu nói này của Phật, khiến cho ấn tượng này trong tâm chúng ta trở nên rất sâu, sinh ra tác dụng, phát sinh hiệu quả, đối với tất cả pháp đều biết là “đương thể tức không, liễu bất khả đắc”, thì tâm của quý vị sẽ thanh tịnh, tự nhiên sẽ nhìn thấu, buông xả được. Thấu rõ hết thấy pháp “đương thể tức không, liễu bất khả đắc”, là nhìn thấu, đã nhìn thấu chân tướng sự thật rồi thì hết thấy đều không chấp trước; hết thấy đều không so đo, là buông xả rồi. Nhìn thấu, buông xả, cuộc sống này đạt được đại tự tại, làm gì có khổ?

Quý vị không có tu thì không biết được. Đời sống trước kia của tôi, người khác nhìn vào thấy khổ, quá khổ! Không thể sống nổi! Nhưng tôi từ sáng đến tối vui vẻ vô cùng. Mỗi ngày tôi đều cười hì hì, gặp mặt bất kỳ ai cũng hoan hỷ, vô cùng sung sướng. Tôi còn nói với người khác, tôi là người hạnh phúc nhất trên thế giới này, trong số quý vị có ai có thể so sánh với tôi không? Vui vẻ đến mức một ngày chỉ ăn hai cái bánh bao, một đĩa dưa muối, thật sự rất vui! Vì sao vậy? Tôi không cầu cạnh người khác, con người khi đến chỗ không mong cầu thì mới thật sự vui vẻ. Cuộc sống của quý vị rất sung túc, quý vị phải biết rằng quý vị đã trả giá biết bao nhiêu, đâu có được tự tại như tôi, vui vẻ như tôi, không có âu lo, không có phiền não, không có vương bận, quý vị xem vui sướng biết bao, ai có thể sánh được? Người khác thấy khổ, là vì họ không hiểu, họ ngu si, không thấu rõ chân tướng sự thật. Khi đã sáng tỏ rồi, thực sự khế nhập, mới nhận ra sống như vậy thật vô cùng tự tại, thực sự giải thoát, làm gì có khổ! Tôi

nhìn thấy những chúng sanh này, từng người từng người ăn uống mập mạp béo tốt, thật sự khỏe! Từ sáng đến tối phiền não lo âu lớp lớp, cái đó mới thực sự khỏe! Cứ mang cái dáng vẻ mặt ủ mảy chau đó, làm sao có được sự tự tại tiêu sái như chúng ta.